

[Anker Lau.]

talelser, som måtte forstås således, at de kollektive trafikmidler måtte have en sådan fortrinsstilling, at de kunne betale sig; det var tanken om at holde bilerne ude i periferien og så tvinge folk op i busser og sporvogne. Det ville imidlertid efter min mening være helt urimeligt at tænke på at skruer udviklingen tilbage på dette område, og opgaven må derfor være at forme udviklingen således, at den nødvendige kollektive transport kan løse opgaverne uden at bremse udviklingen på det individuelle område, men at den tværtimod vil skabe bedre vilkår for den.

Med disse bemærkninger går vi altså til arbejdet i det udvalg, som bliver nedsat. Vi gør det med sympati for selve den tanke, der ligger bag lovforslaget; vi gør det med ikke ringe skepsis over for den udformning, forslaget har fået, men vi gør det med vilje til at finde en ordening, der kan tilfredsstille den store og voksende befolkning, som lever i det storkøbenhavnske område.

Carsten Raft: Selvfølgelig har også det konservative folkeparti forståelse af de tilbøjeligheder til at koordinere trafikken, som der må være i en hovedstad, som har været betjent af et trafikapparat, der har udviklet sig uden nogen sinde for alvor at have været koordineret eller planlagt. Vi vil være med i enhver bestræbelse på at finde de former, der er de bedste.

Jeg vil gerne med det samme sige, at der er vistnok ingen i den konservative folketingsgruppe, der har tillid til eller tro på, at man her har fundet den form, som er den rigtige. Sådan lidt jævnt sagt kan man sige, at i virkeligheden propper man en mængde besvær ned i en kinesisk æske og sender derefter masser af håndfulde mandariner ned i æsken, og så håber man, at der kommer noget fornuftigt ud af det. Vi tror ikke, at dette bliver resultatet. Vi tror, det er alt for overdimensioneret og bygger alt for meget på troen på, at når folk blot kommer alle steder fra og får indflydelse på beslutninger angående lokale bekvemmeligheder og afhjælpning af vanskeligheder, så kommer der det rigtige ud af det.

Det gør selvfølgelig indtryk, at samfærdselskommissionen med de fremragende medlemmer, der sidder i den, er nået til enighed

om dette spørgsmål, men afgørelsen falder jo dog for lovgivningens vedkommende her i folketinget.

Man imponeres egentlig over det organisationsapparat, der er bygget op. Man sidder nu og da og tænker på, at det er en slags eksamensopgave for cand. polit.er, men for viderekomme. Det er jo nogle af de virkelig store planlæggere her i landet, Kjærboel, Dreyer, Stochholm o. s. v., som har været med til at udarbejde disse store planer, og det er gjort med megen omtanke og meget udførligt. Vi oplever sådanne ting, som vi gamle — om jeg så må sige — troede vi dog var blevet fri for, som valgmandsfor-samlinger. Jeg husker fra gamle dage de taktiske kombinationer, når vi valgte til landstinget, men det virker alligevel lidt forbløffende, at det skal være forberedelsen til valg af en part af en mand, der skal sidde og bestemme trafiklinjer, stoppesteder, omstigningssteder og den slags ting. Det er muligt, man ikke kan finde andre måder til at få de forskellige lokale interesser repræsenteret, men jeg er bare bange for, at der ikke kan tages hensyn til én lokal interesse, der på den måde gennem mange gennemgangsled får en kvart mand ind, som er med til at bestemme disse ting, når der også skal tages hensyn til alle de andre lokale interesser.

Et trafikudvalg som det, der sidder i øjeblikket, der hører en kommune og taler med en kommune — jeg tænker selvfølgelig her meget naturligt som omegnsmand særlig på det, der er det nye i lovforslaget, og det, der særlig vedrører omegnskommunerne, nemlig rutebilerne — får meget mere besked og får meget mere at holde sig til i så henseende end den forsamling, der kommer fra alle kanter af det storkøbenhavnske amt.

Og jeg synes, jeg må sige til folk, der ikke bor i eller har deres gerning i Københavns amt, at man gør sig skyldig i en misforståelse, hvis man tror, at det er et amt, hvori de forskellige kommuner kender hinanden og har megen forbindelse med hinanden indbyrdes; det er amtet alt for stort til. Folk ude i Lyngby ved meget lidt om, hvad der sker i Hvidovre. Jeg tror, man har meget nemmere ved at komme i forbindelse med hinanden i amterne ude i landet, og den tendens, der faktisk er i lovforslaget, til at flytte afgørelserne fra kommunen til